

המונח הגאוני שטבעה גרוסמן בספר שיריה האחרון, "רעד העיר", משמש גם ככותרת אחד מחלקי "לילה ולואיס". תל-אביב היא גיבורה בפני עצמה בספר, כופה על האמנים הרומנטיים את הבלי העולם הזה, את הצורך להתפרנס ולהיות כמו כולם. לילה המשוררת מנסה להיות פקידה ונכשלת, ואילו לואיס חוקר הספרות שובר את גבו במאפייה וכועס על לילה כש-עול הפרנסה נופל רק עליו. המציאות מנפצת את הבועה הרומנטית ומכריחה את גיבוריה להתנגש בחיים האמיתיים.

שני גיבורים נוספים מצטרפים אל הספה הראשונה היא בתם של לילה ולואיס, אלינור, פרי אהבתם, והשני הוא יצור בשם בל מגו, שרון, דמון המתגורר בעליית הגג בבית ילדותה של לילה באיזו עיירת שדה אפורה. בל מגו הוא אמצעי ספרותי מלאכותי, אבל הוא עושה את העבודה – תזכורת לחיים אחרים שלילה רצתה לעצמה, שיכלה לחיות אם הסיפור שלה עם לואיס לא היה מתגלגל באופן נחרץ וגורלי כל כך. לעזאזל, היא יכלה להיות עכשיו אמנית חופשייה ועצמאית באיטליה, למשל.

על התיאורים של גרוסמן שורה תמיד איזו חושניות כבדה ולחה. הגיבורים שלה חיים בעצבים חשופים גם כשהם עושים ספונג'ה או מכינים ארוחת ערב. הם קולטים את סביבתם ברגישות גבוהה הרבה יותר מאשר אנשים רגילים, שמסוגלים לחיים נורמליים. זו הק-ללה של לילה ולואיס. הם גידונו לחיים של זעם ותשוקה, של סקס מופלא ודיכאון עמוק, של עליות ומורדות, נסחפים על גלי הפרוזה המוטרפת של גרוסמן, שכמו עולה על גדותיה, גועשת ומבעירה את הנייר שעליו נכתבה. גם כשהיא מוגזמת לגמרי אנחנו נשארים איתה, כי היא בלתי מתפשרת, והכי אמיתית וכנה.

● לילה ולואיס / חגית גרוסמן. הוצאת כנרת,

207 עמ'

הספרייה | רן בן-נון

קללת התשוקה

התיאורים של חגית גרוסמן ספוגים בחושניות כבדה ולחה. הגיבורים שלה, לילה ולואיס, קולטים את העולם בעצבים חשופים גם כשהם עושים ספונג'ה או מכינים ארוחת ערב

על כריכת "לילה ולואיס", ספרה של חגית גרוסמן, מתנוססת תמונתה של הסופרת עצמה וזה לא נראה מוזר בכלל, כי גרוסמן היא סופרת טוטאלית שכותבת על אנשים טוטאליים, שאין אצלם הפרדה בין החיים לבין האמנות. רוב הזמן נעים מאוד פשוט להיסחף איתה ועם תיאוריה הגר-נדיוזיים, הכמעט שיריים, ועם הדמויות האלו, לילה ולואיס, בסיפור אהבה מכלה, שמימי של אנשים שהם שניים נגד העולם, כמו פעם. אין יותר רומנטי מזה.

